

Věčný mor myslí

Zapletl jsem se do debaty, ve které létaly citáty otce Augustina, filozofa Maurice Merleau-Ponty a jiných. Snažil jsem se držet dech a nesmírně mne to bavilo. Až do konce, kde si jeden z účastníků povzdechl: "Jo, jo... nekonekventní myšlení, ten věčný mor myslí!" (Jen připomenu vysvětlení slovníku cizích slov: konsekventnost je *důslednost*, souzvuk jednotlivých sekvencí, *sledu záběrů a situací, příp. tvrzení*.)

Doma mne pak napomínali, že to přeháním, když nemohu strávit, že o konsekventnosti mluví muž, který ve zralém věku ukončil manželství "pohodovým rozvodem" po třiceti letech, jak napsala média, aby si vzal o více než dvacet let mladší ženu. Všichni mu tleskají, protože je úspěšný. Každý mu naslouchá, protože je vzdělaný a bohatý. Jenom mně se kroučí střevo.

V revolučním napětí podléháme té či oné okamžité zprávě. Chybí konsekventnost myšlení. Paměť, čitelnost tvrzení a činů. Paradoxně: Zárukou setrvání na scéně je právě ta nekonekventnost. Jen nevypátrat, co si hrdina vlastně myslí. Když si jednou myslí to a podruhé bez vysvětlování zase naprostý opak, vypadá zajímavě a hlavně - je nepolapitelný. Je ještě strašnější, když jsou nekonekventní křesťané. Věčný mor myslí! Lépe je proti sobě mít protivníka, jehož sekvence souvisí spolu jako záběry ve scénáři dobrého filmu. A žárlivě si hlídat, aby moje slova a činy byly podobně čitelné. Tak, jak to tvrdí apoštol Petr, kterému konsekventnost musel kolega Pavel připomínat. Asi nějak dozrál, když říká: "Jestliže vzýváte jako Otce toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázni před ním žijte dny svého pozemského života." (1. Petřův dopis 1:17)